Chlap Zuzanka - Černý, Mirek

Svýho tátu jsem viděl naposled
když mi bylo tak ňák kolem pěti let.
Neznal prej kostel - a málokdy pil džus.
Ják ráno vstal, hned si nalil gin,
a když se ho ptali vohledně mejch křtin,
řek "Zuzanka" a nevytáh láhev z úst.

Snad to myslel jen jako dobrej fór,
jenže tohle jméno jako černej flór
teď nosím já - a jen s ním můžu růst,
smích dívek všech - ten mi pění krev
a mužskej řev zas probouzí hněv,
chlap Zuzanka - no to je prostě hrůza hrůz!

Přešla fůra let, přešla fůra dní,
mám pěst jak hrom, že strach jde z ní,
ale svýho jména dál se musím bát,
znám každej bar, všude jsem byl,
najít tátu byl můj jedinej cíl
a za Zuzanku se s ním vyrovnat.

Jednou navečer, kolik mohlo být ...
asi tak pět, do města jsem vlít
a lokál mi do voka rovnou pad.
Byl to hroznej bar, jen hráčů pár
hrálo poker, ten boží dar,
koukám na ně ... a vtom mě ovanul chlad.

Bál jsem se, aby to snad nebyl sen,
takovou jizvu totiž moh mít jen
ten chlap, kterej mi léta nedal spát.
Šel jsem ke stolu, zblejsknul mě a vstal,
a poťouchle se usmíval. Já řval:
"Jsem Zuzanka, tak ahoj, že mě vidíš rád,
že mě vidíš rád - a víš, co tě teď čeká !?"

Chytil pravej hák, tak, až líbal zem,
ale rychle vstal, zařval "Pojď sem!",
a vytáh z kapsy nůž a z mýho ucha zbyl jen cár,
řádil jak běs, když ho praštil stůl,
ten den měl smůlu, že neuhnul,
kopal a kousal a škrábal jak jaguár.

Nebyl zrovna nejhorší rváč,
síly měl dost, ale zbyl mu jen pláč,
brečel jak želva a funěl jak krokodýl,
pak náhle mu tváří prolét smích,
po bouchačce sáh, ale já ji měl dřív,
stál jak solnej sloup ... a pak promluvil:

"Víš, chlapče, život je pes,
a jen celej chlap ho může nést,
já musel tenkrát pryč a nemoh ti říct, co bys měl znát,
a jen proto jsem tenkrát chtěl
abys právě tohleto jméno měl,
vždyť jméno může mužům sílu dát!

Máš hroznou chuť skončit už tenhle boj,
se mnou pohřbít svůj věčnej nepokoj,

tak střílej, když chceš - tvůj táta ti to dovolí,
ale než se kohoutek votočí,
řek bych ti rád, a přímo do očí:
Zuzanko, jseš chlap! A proto mě smrt nebolí!"

Co jsem měl dělat. Schoval jsem colt,
a přes mokrej stín řek jsem poprvé: "Táto ... "
a on: "Chlapče, já vím ... "
a svět v tý chvíli jinak vypadal.
Vzpomínám na něj teď každej den,
ať skvěle se mám, nebo na dně jsem,
a jestli budu mít někdy syna,
tak to nebude ani Honza, ani Petr nebo Pavel,
Tonda, Ivan, Bohouš, Vlasta, Karel, Láďa, Patrik,
Simon, Luděk, Vašek, Jirka, Jarda, Konrád,
Luboš, Tomáš, Standa, Roman,
Charlie, Zdeněk, Milan, ani Ringo,
ale Zuzanka - stejně, jako já!